

Mijn Breijpatronen

Ik ben verliefd op Claudia de Breij. Echt, al jaren, ik meen het. En dan bedoel ik niet verliefd-verliefd, niet lichamelijk gericht verliefd met begeerte en lust en vieze dingen willen doen en zo, dat is het dus eerlijk niet. Nee, eerder een soort van verliefd zoals ik dat bijvoorbeeld ook op mijn kleinkinderen ben.

Dat kan ik misschien maar beter even uitleggen. Er zijn dus die twee mannetjes: mijn beide kleinzoons, Mees en Tijn. Het mooiste stel mensjes van Twente, van heel Nederland, van de w... Sorry, daar ga ik weer. Ik doe het niet bewust hoor, het overkomt me gewoon. Het is sterker dan mijzelf. Ik kan er werkelijk niks aan doen. Kees van Kooten beschreef het ooit mooi, dat je als grootvader vanaf de geboorte misselijkmakend verliefd op je kleinkind kunt zijn. Een gevoel vergelijkbaar met pure verliefdheid, maar dan zonder lichamelijk verlangen. En zo is het. Het vóelt net als verliefd zijn, compleet met buikvlinders, zuchten en wandelen op een wolk. Soms letterlijk adembenemend. Maar het is een heel ander soort verliefdheid, hoewel ik er eerlijk gezegd ook geen ander woord voor heb.

Ze buitelen allebei de hele dag door mijn hoofd. Die ene op zijn rubber laarsjes, die andere met zijn brede Maxi Cosi glimlach. Die ogen. Krullenbol en hulpkabouter. De jongens van mijn oudste z... Ja, u hebt gelijk, ik zie het zelf ook wel: nu doe ik het weer. (Zucht.)

Niet dat zij van De Breij de hele dag door mijn hoofd spookt hoor, zo erg is het ook weer niet. Dat krijgen alleen die beide knullen voor elkaar; wat Claudia bij me teweegbrengt is toch wel anders, hoewel ik best een tikkeltje bang ben dat als ik het op een rij zet het verdomd dicht bij elkaar in de buurt k...

(Ja, hier ben ik dus op het punt gekomen dat ik mijzelf hopeloos heb vastgeluld. Beschamend en niet meer recht te Breijen. Hier moet ik stoppen. Ik stel voor dat we het nog een keer opnieuw proberen, maar alstublieft: als het weer een beetje dreigt mis te gaan, wil u mij dan niet gelijk onderbreken? Dat houdt namelijk zo op. Geduld graag. Een heel klein beetje speelruimte, dat is het enige wat ik van u vraag.)

Eigenlijk ben ik dus smoorplatonisch op Claudia de Breij. Niet dat ik haar overigens onaantrekkelijk vind, integendeel zelfs. Zij zou best kunnen worden omschreven als Een Lekker Ding (althans dat zei mijn oudste zoon een keer, hoewel het kan zijn dat ik hem fout citeer, maar ik meen mij dat te kunnen herinneren, dat hij dat vond, en daar was ik het toen best wel mee eens), daar gaat het niet om. Maar meer dan dat is zij Een Tof Wif. Zij is ad rem, buitengewoon open en eerlijk en vlot van de tongriem gesneden. En zij is (en ik probeer het gebruik van dit woord zo veel mogelijk te vermijden, omdat het inmiddels zo enorm is uitgekauwd, verkleft en krachtmatig gedevalueerd, maar goed, bij gebrek aan beter komt het hier dan toch maar:) spontaan. Zij is (met opnieuw dank aan Kees van Kooten) “natuurleuk”.

Alles wat zij doet wil ik meemaken. Zien, horen en lezen wat ze te melden heeft. Haar boek, haar cd's, radio, tv en elke theatershow op dvd. Ik. Moet. Elke dag. Een shot Claudia de Breij. Punt.

Toen ik dan ook las dat zij één van de gasten zou zijn in *Ruby Wax Goes Dutch*, de serie shows die de herintredende presentatrice (Ruby Wax dus, voor de gelegenheid afgestoft, opgepoetst en -geschilderd tot ze weer een béétje in de buurt kwam van de messcherpe Wasvrouw waar ik ooit zo'n fan van was) begin 2009 voor de Nederlandse televisie maakte met een aantal bekende Nederlanders, moest ik die aflevering absoluut zien. De Amerikaanse mocht een dagje bij de vrouw wier achternaam zij echt met de beste wil van de wereld niet kon uitspreken op de lip zitten. Ondanks de grondige afstofbeurt was het echter meteen al

pijnlijk duidelijk dat het voormalige internationale interviewkanon nog slechts een karikatuur van zichzelf is – met onvaste hand getekend en slordig buiten de lijntjes ingekleurd. Zelfs het onwezenlijk zwarte haar en de veel te rood gestifte lippen die als een gezwollen vleeswond vooruit pruilden in haar strak getrokken gezicht konden niet camoufleren dat Ruby W. anno 2009 ver over datum is.

Clau speelde Robijntje compleet van het scherm. Sorry, helaas maar waar. En het leek me niet eens opzet van de blonde duizendpoot. (Hoewel zij haar pissigheid niet onder stoelen, banken of wat voor huiskamermeubilair dan ook stak toen Ruby haar vroeg wie van de twee in Claudia's homoseksuele huwelijk nou eigenlijk "het mannetje" is en wie "het vrouwtje": 'I can't imagine people actually still ask me that question' reageerde ze, meer verwonderd dan verontwaardigd. Ik kom hier straks nog op terug.) Die geswitchte rolverdeling kwam vooral tot uiting in de scène die zich afspeelde in de 3FM radiostudio, het ultieme territorium van de kekgebekte dj Cee the Bee. Daar viel de uitgebluste Amerikaanse voorgoed door haar eigen mand. Ze voelde zich in de maling genomen (tja, a cookie of own dough lijkt mij), gaf gepikeerd haar antwoorden en waagde onsportief nog een enkele sabotagepoging. Tamelijk kinderachtig. En tevergeefs, want telkens lik op stuk. Zij droop af. Claudia ruled.

Het bewijs is momenteel te bekijken op de vrijdagavond rond de klok van tien. Mijn heldin bezoekt in haar programma *Claudia Op Vrijdag* verschillende Nederlandse schrijvers, sporters, artiesten en andere min of meer bekende nationale persoonlijkheden die geregeld dan wel ooit eens veelvuldig met hun kop op tv verschijnen c.q. verschenen. Bij hunnie thuis. Oprecht op zoek naar hun drijfveren is zij. En dat doet ze zo ontwapenend en ongedwongen, dat ik voor het eerst in mijn leven een dergelijke serie ontmoetingsprogramma's zou willen opnemen, levenslang bewaren en minstens eenmaal per week stuk voor stuk herbekijken en uit mijn hoofd leren. Elke aflevering. Allemaal! De Breij is De Wax inmiddels ruimschoots voorbij, zij is klaar voor de rest van de wereld. Haar woorden zijn zo scherp en afgewogen, terwijl ze volgens mij in werkelijkheid amper afgewogen zijn. Niettemin wekt zij de indruk van "op haar dooie gemak", van "zomaar eventjes uit de mouw geschud", van moeiteloos en als vanzelf. Ze is kennelijk gewoon zo goed.

(O ja, ik zou nog even ergens op terugkomen. Onlangs las ik een interview met het onderwerp van dit verhaal en daarin kwam haar homoseksualiteit ter sprake. Ze stelde dat ze het ergens wel vreemd vond dat dit altijd apart benoemd wordt. 'Je gaat een hetero in een interview toch ook geen vragen stellen over heteroseksualiteit?' zei ze. En vervolgens: 'Homoseksualiteit is een interessant punt, omdat het geen keuze is. Dat vergeten mensen die het niet zijn. Homoseksualiteit afkeuren is hetzelfde als zeggen: ik ben het er niet mee eens dat jij een neger bent.' Bam. Kijk, daar hou ik van, dat is nou een vrouw die niet om haar hete achternaam heen draait.)

*Claudia, Claudia,
You're taunting you're teasing,
You know I have feelings too,
They're all for you.*

Ik heb Claudia altijd gezien als een beetje een explosieve exhibitionist. (Niet zo erg overigens als de mevrouw van vanmorgen. Ik zat in de overvolle wachtkamer van de huisarts en de mevrouw dus ook. Op een gegeven moment ging haar mobiele telefoon en ze nam op met: 'Hoi, ja, hé, luister eens, mag ik je zo terugbellen? Ik moet namelijk eerst even een uitstrijkje laten maken.' Hardop. For a moment I forgot to breathe. Waarom doet iemand dat? Was deze mevrouw opgewonden over haar eerste uitstrijkje? Misschien zag ze er wel tegen op. Was ze

wellicht trots, vond ze dat de hele wereld het mocht weten? Of was ze zich domweg van geen kwaad bewust? Tegenover mij begon iemand te grijnzen. Een oudere man kuchte en ik zag een diep in haar tijdschrift gedoken meisje licht blozen en nog dieper in haar tijdschrift duiken. De rest van de wachtkamer voelde zich in ieder geval opgelaten, zoveel was wel duidelijk. En de mevrouw zat zich waarschijnlijk in stilte af te vragen waarom er in de hele wachtkamer geen mens wenste in te gaan op het toch zo luid en duidelijk aangekondigde diepgaand nemen van een kruisslijmmonster dat zij aanstonds wijdbeens zou ondergaan.)

C. de B. heeft haar hart voor op haar tong liggen; wat ze oprecht meent en met ons wil delen, komt naar buiten. En ze wil blijkbaar alles met ons delen. Wie mij niet gelooft: lees haar tegendraadse boekje *Krijg Nou Tieten!*, het even openhartig als plastisch beschreven verloop van haar bevruchting, zwangerschap en bevalling, met manifeste hoofdstuktitels als *Zwang*, *zwanger*, *zwangst* en *Met je kut op een Komo-zak*. Zij ontboezemt en openbaart dat het een lieve lust is (nu ik dit zo noteer, besef ik dat beide werkwoorden hier een onverwachte bijbetekenis krijgen, er schieten mij gelijk weer enkele buitengewoon beeldende scènes in gedachten) zonder ook maar een moment te vervallen in het uitkramen (oeps, nog zo eentje, geloof me als ik zeg dat ik dit echt niet met opzet doe) van klefferige zwangere-vrouwen-onderling-praat. Het is het boekje dat vanaf nu dan ook elk volgend boek over zwangerschap en bevallen voor eeuwig overbodig maakt. Dit onderwerp is vanaf nu definitief afgerond, een genre fermé.

Begin 2009 stuurde ik haar een verzamelbundeltje dat ik had samengesteld ter gelegenheid van mijn tienjarig jubileum als zelfstandig illustrator annex schrijver et nog het een en ander cetera. In het begeleidende briefje schreef ik onder meer dat ik net als zij een Utrechter ben en: 'Ik vind dat jij een lintje verdient. Want je bent de eerste en de oprecht voor zijn raapste die de roze wolk van zwangerschap en bevalling zó herkenbaar beschrijft – en tegelijkertijd ontdoet van alle heersende, opgedrongen roze-wolkigheid – als jij in je boek (met naar mijn mening De Boektitel Van Het Jaar).

Het mag dan inmiddels 22 jaar geleden zijn dat ons jongste kind geboren werd, jouw verhalen brachten het gevoel weer volop terug. Dat vind ik een kunst (hoewel de geboorte van mijn kleinzoon afgelopen januari mogelijk ook enigszins meespeelt).'

Ze reageerde met een lief mailtje (ja sorry, het was echt best wel lief wat ze schreef), waarin ze zei dat ze het boekje leuk vond ('Ik vond het erg leuk' – ik bedoel maar) en vervolgens: 'Stuur het toch gewoon naar een uitgever, of stuur het naar een zwikkie uitgevers, beter nog! Nee heb je en dood gaan we toch. Liefs en succes met alles.' Misschien hielp het dat ik haar had bekend dat zij mijn favoriete Utrechtse veelzijdigheidsvrouw is, maar ik kan eerlijk gezegd niet echt beoordelen in hoeverre zij van De Breij gevoelig is voor dergelijke complimentjes. En wat maak ik mijzelf toch wijs. Waarschijnlijk heeft zij donders goed in de gaten dat ik vingertoppend op mijn toetsenbord met een uitgestreken gezicht misschien nog wel meer zit te slijmen dan de portie die uiteindelijk werd opgediept uit de mevrouw die ik zag en hoorde in de wachtkamer van mijn huisarts.

© Theo Bennes 2009

(Stukje songtekst: *Claudia* (Webster/Falconer) van The View, album *Hats Off To The Buskers*, 2007)